

[Mølgaard]

egentlig, det har knebet lidt med belysningen af problemkredsene i kulturudvalget som et led i lovforberedelsen.

Fru Mette Madsen citerede en dramatiker – med megen god grund. Hun nævnte titlen på hans erindringsbog. Den hele titel er jo: »Foråret så sagte kommer. Så sagte, ja, men kommer«. Her synes jeg, der er sat brændglas frem for at fremskynde forårets fremvækstproces. Jeg er bange for, at man må citere Kaj Munk igen, når han et andet sted siger: »Hurtigt svandt den lyse sommer« – når man jasker tingene igennem. Det sidste var ikke et Kaj Munk-citat.

Jeg skal i hvert fald ikke stille mig op her og udbryde, som Kaj Munk et tredje sted siger det – i skuespillet »Sejren«, 1936, om en regent –: minister var vedkommende ikke, men vedkommende blev hyldet som en af alle tiders største kulturspredere. »Alle tiders« vil jeg ærlig talt ikke sige om dette lovforslag. Jeg synes, det er for ringe forberedt.

Vi anerkender fra retsforbundets folketingsgruppes side bestemt nationalscenens kulturformidlende betydning, og behovet for at renovere de nuværende bygningsmæssige og øvrige tekniske faciliteter er jo indlysende, blot man har bevæget sig en ganske lille bitte smule ind bag kulissen. Tekniske faciliteter og vilkårene for dem, der skal optræde og indøve og uddanne sig, er indlysende af en sådan standard, at der må ske noget. Men det bør ske igennem et lovgivningsarbejde, der er ordentligt gennemarbejdet, hvor man virkelig har analyseret forholdene på alle områder. Det forekommer ikke os, at der er noget, der taler for at tilsidesætte ønsket om, at dette opklaringsarbejde foregår, inden en endelig politisk beslutning træffes.

I realiteten er dette analysearbejde påkrævet, og vi har også noteret os, at ministeren har lovet, at analyserne sandelig nok skal blive gennemført. Det er jo også en nødvendighed for, at administrationen af loven til sin tid overhovedet kan blive forsvarlig. Men vi føjer til, at vi også anser det for at være en forudsætning for, at lovgivningsarbejdet kunne blive forsvarligt nok.

Et enkelt eksempel har vi fremdraget i betækningsbidraget vedrørende lovforslaget, nemlig dette, at vi nok synes, det kunne have været rimeligt, om man havde givet sig tid til at indhente ingeniørfirmaet Niels Fennets modsvar til ministerens kommentar til dette

firmas analyse af projektet, hvorunder firmaet jo fastslog, at det mente, at projektet kunne gennemføres for langt mindre midler. Vi har noteret os ministerens modargumenter imod dette ingeniørfirma, som vel at mærke er et ingeniørfirma med en vis erfaring, om ikke direkte i ombygning af Det kgl. Teater så dog i ombygninger af andre scenehuse. Det har man ikke givet sig tid til.

Vi savner i grunden også en lokalplandiskussion på seriøst plan i København fremfor en anerkendelse fra denne institution, fra folketingets side, af, at realiteten såmænd i Københavns kommune er den, at nok siger loven noget om, at borgerne skal høres, men i realiteten er det nok at spørge nede på rådhuset, for de ved jo besked om, hvad der endeligt bliver besluttet i den sidste ende. Vi ville i grunden godt have haft en respekt for ånden i loven, der fastslår, at borgerne skal have lov til at øve medindflydelse.

Disse forudsætninger er ikke indfriet, og det indebærer beklageligvis, at vi må konkludere, at vi på det foreliggende grundlag må stemme imod dette lovforslag. Jeg skal tilføje, at det sker med bedrøveligt sind i retsforbundets folketingsgruppe.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil gerne først sige kulturudvalget tak for et meget godt samarbejde og for en meget dybtgående behandling af dette væsentlige lovforslag, en behandling, som har ført til, at det væsentlige hovedindhold i forslaget om en om- og nybygning af Gamle Scene kan gennemføres – forhåbentlig og forventeligt også med et meget stort flertal, hvilket jeg lægger megen vægt på, idet jeg finder, at den danske nationalscene er en så væsentlig sag, at vores dispositioner i forbindelse med den må have en bred opbakning her i folketinget.

Jeg er også glad for de forskellige tilkendegivelser af, at det nu er på tide, at det sker. Mit motiv for at ønske om- og nybygningen af Gamle Scene påbegyndt så hurtigt, det teknisk er muligt, er simpelt hen den, at vi kan ikke være bekendt at vente længere. Det er planer, som har været nødvendige i årtier, som er blevet udskudt gang på gang, og som ikke tåler en yderligere udskydelse.